

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **SALDOMA s.r.o.**, se sídlem Cacovice 63/2, Brno, zast. Mgr. Ing. Jiří Horou, advokátem se sídlem Moravské nám. 15, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 5. 1. 2012, č. j. 18/12-1200-702271, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 26/2012-97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a argumentace účastníků

[1] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „původní žalovaný“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2007 až 31. 12. 2007 Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 5. 2011, č. j. 205476/11/290513707725. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] S účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 se žalovaným namísto původně žalovaného stalo Odvolací finanční ředitelství.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku popřel, že by neprokázal existenci daňově uznatelných výdajů spočívajících v nákladech na nákup barev od společnosti MH Businnes Still, s. r. o. Další podklady požadované správcem daně však již neměl k dispozici a unesení důkazního břemene dle pokynů správce daně bylo nemožné. Kromě toho nepostupoval správce daně v souladu s § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správní orgány obou stupňů nezpochybnily, že stěžovatel potřeboval barvy, nýbrž že barvy dodal deklarovaný dodavatel (MH Businnes Still, s.r.o.), čímž *„fakticky [...] správní orgán vyjádřil pochybnost o dodavateli, nikoli však o dodávce barvy a tedy o vynaloženém nákladu.“* Správce daně navíc stěžovateli upřel právo účastnit se výsledku svědka M. M., neboť stěžovatel znal tohoto svědka pouze pod jinou identitou (M. D.). Z toho důvodu nejsou podstatné rozdíly v informacích podaných stěžovatelem s informacemi, které při výsledku uvedl tento svědek. Postupem správce daně došlo k porušení principů přesvědčivosti a přiměřenosti. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti s výrokem i odůvodněním napadeného rozsudku ztotožnil. Stěžovatel nepředložil žádné důkazy prokazující oprávněnost vynaloženého nákladu. Unesení důkazního břemene se zde totiž nevztahuje jen na předložení bezvadných účetních dokladů (faktur), neboť tyto nijak neprokazují, že došlo k uskutečnění platby a k plnění na faktuře uvedenému. Stěžovatel přitom nepředložil správcem daně požadovanou skladovou evidenci materiálu a inventarizaci majetku. K námitce porušení principu přesvědčivosti žalovaný uvedl, že správce daně nemůže žádným způsobem omezovat či zasahovat do předkládání důkazů stěžovatelem, neboť je pouze na stěžovateli, jaké důkazy předloží. K tvrzenému porušení principu přiměřenosti pak konstatoval, že pro správce daně bylo rozhodné, že nebyl prokázán vynaložený náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o daních z příjmů“). Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před krajským soudem byly dostatečným způsobem objasněny všechny okolnosti podstatné pro spravedlivé rozhodnutí stěžovatelovy věci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud přesvědčivě reagoval na žalobní námitky. Kasační námitky se obsahově shodují s námitkami žalobními, proto není třeba znovu opakovat bezchybnou argumentaci krajského soudu vysvětlující v dostatečné šíři relevantní zákonná ustanovení, a to i s využitím přílehlavé citace judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v rámci přezkumu napadeného rozsudku znovu uvážil, jsou-li v kasační stížnosti přednesené námitky způsobilé zvrátit správnost závěrů krajského soudu a v důsledku toho i správnost závěrů přijatých původním žalovaným i správcem daně v řízení daňovém. Nic takového však zjištěno nebylo.

[8] Námitka vyjadřující nesouhlas se závěrem, podle něhož nebyla prokázána existence daňově uznatelných výdajů, obstát nemůže. Krajský soud v tomto směru správně poukázal na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008-116, (vyhledatelné na www.nssoud.cz), dle které *„[n]eprokázal-li daňový subjekt, od koho nabyl zboží a jakou částku za ně zaplatil, a v konkrétním případě nebylo možno tyto informace získat ani aktivitou správce daně, nejedná se o daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dále uvedl, že *„podnikatelský subjekt není povinen ověřovat si identitu svého obchodního partnera, nese tím však zvýšené riziko při případném dokazování, týkajícím se obchodních případů uzavřených s takovým subjektem, v rámci daňového řízení.“*

[9] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 Afs 78/2013-38, zdůraznil, že *„[r]ozhodné je v této souvislosti faktické vynaložení deklarovaného nákladu, tj. zda poskytnutý náklad (výdaj) byl vynaložen v deklarované výši právě za deklarované plnění.“* S poukazem na zásadu materiální pravdy zde přitom Nejvyšší správní soud dovodil možnou uznatelnost výdaje *„[p]okud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu.“* Zároveň však poukázal na svou dřívější judikaturu, dle které se jedná *„o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73).

[10] Stěžovatel byl ve výzvách ze dne 16. 11. 2010 a 22. 12. 2010 správcem daně výslovně upozorněn, které doklady má předložit (tj. skladovou evidenci materiálu a inventarizaci majetku a závazků). To však neučinil a svá tvrzení opřel pouze o předložené faktury, přičemž informace, které poskytl stěžovatel, resp. jeho jednatel, a informace, které správce daně získal výsledkem osoby jednající jménem společnosti MH Businnes Still, s.r.o. (M. M. alias M. D.), se skutečně podstatným způsobem lišily, jak dovodil původní žalovaný i krajský soud. Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno v souvislosti s prokázáním existence daňově uznatelných výdajů § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[11] Nedůvodná je dle názoru Nejvyššího správního soudu i námitka, dle které správce daně stěžovateli upřel právo účastnit se výsledku svědka M. M., neboť stěžovatel jej znal pouze jako M. D.. Vyrozumění o výsledku pana M. M., které bylo žalobci doručeno dne 26. 1. 2011, znělo následovně: *„Finanční úřad Brno III Vám oznamuje, že dne 22. 2. 2011 od 10:00 hod bude proveden výslech svědka. Jednání se uskuteční ve Vazební věznici Olomouc, Švermova 2, 771 57 Olomouc. Svědecká výpověď bude provedena ve věci obchodních vztahů mezi společností*

SALDOMA s.r.o. DIČ: CZ27675491, a daňovým subjektem MH Businnes Still s.r.o., DIČ: CZ27871690, svědek M. M., nar. XY.“

[12] Stěžovatel byl tedy jednoznačně a srozumitelně informován o tom, že ve věci obchodních vztahů týkajících se jeho společnosti bude správcem daně proveden výslech svědka. Pokud stěžovatel nevěděl, že M. M. a M. D. (jehož výslech sám stěžovatel navrhoval) jsou jedna a tatáž osoba, což nebylo v dosavadních řízeních zpochybněno, nic mu nebránilo, aby si od správce daně po doručení shora citovaného vyrozumění doplňující informace vyžádal. Pokud se stěžovatel rozhodl vzdát svého práva být výslechu svědka účasten s tím, že mu svědek není znám, aniž se jakkoli pokusil doplňující informace získat, nelze takovou procesní pasivitu klást k tíži správce daně a tudíž ani správci daně jakkoli vytýkat, že výpověď tohoto svědka (v některých ohledech rozpornou s tím, co uvedl stěžovatel) ve svém rozhodnutí zohlednil.

[13] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce porušení § 80d odst. 1 daňového řádu. Správce daně naopak zjistil skutkový stav dostatečně a dospěl k řádně odůvodněnému závěru, že stěžovatel neprokázal, že by barvy skutečně nakoupil od dodavatele MH Businnes Still, s.r.o. Z týchž důvodů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku porušení principů přesvědčivosti a přiměřenosti.

[14] Souhrnně lze k věci konstatovat, že správce daně i původní žalovaný dospěli procesně bezvadným způsobem k závěrům respektujícím relevantní zákonnou úpravu; práva žalobce nebyla v daňovém řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud následně podanou žalobu správně a s dostatečným odůvodněním zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil jakéhokoliv pochybení způsobilého přivodit zrušení stěžovaného rozsudku.

III. Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu